

for i denne Henseende at fastsætte en Regel, har man iøvrigt indskrænket sig til at bestemme deels hvad der i Almindelighed skal kunne forlanges affendt med enhver Post, navnlig Brevposten, som til enhver Tid maa være indrettet paa let Befordring og den hurtigst mulige Expedition, deels de Sager, som ere udelukkede fra Postbefordring. Men det er en Selvfølge, at der efterhaanden vil kunne træffes Foranstaltning til Udvidelse af de Gjenstande, som en Postbefordring til en given Tid kan optage, at endvidere nye Poster og Befordringsmaader kunne opstaae, som i et forud ubestemt Omfang ville kunne benyttes, og at endelig indtrædende Omstændigheder kunne gjøre det fornødent at tillade, ophæve eller indskrænke Befordringen af visse Sager, enten med Hensyn til en bestemt Post eller i Almindelighed. Det er derfor nødvendigt, at Regjeringen har frie Hænder til efter Omstændighederne at bestemme Vægten, Værdien og Størrelsen af de Sager, som kunne modtages til Befordring med de respective Poster.

I de foregaaende Paragrafer ere de Bestemmelser omhandlede, som angaae Forsendelsen af de til Postvæsenet indleverede Sager. De følgende Paragrafer indeholde næriere Bestemmelser angaaende Omfanget af de postpligtige Gjenstande og Postvæsenets Berettigelse i Henseende til Befordringsmidler.

§ 11.

Postvæsenets Egeneret til Befordringen af Breve er ved Postordningen af 25de Decbr. 1694 § 13 og Forordn. 16de August 1775 bestemt ved følgende Forbud:

„Ingen i Kongens Riger og Lande, hvor ordentlige Poster ere anlagte, maa paa anden Maade end med Posten, enten med Skibsleilighed, Rejsende, Vognmand, Bønder eller nogen anden Leilighed udenfor Postcontoirerne affende eller lade befordre noget Brev, uden alene de med Gods og Pakker følgende Fragtbreve, som vel maae være forseglede, men dog kun enkelte, saa og saavidt Nogen i sin egen

Sag affærdiger et expresse Bud alene med sine egne Breve.“

Specielt er dette Forbud gjentaget i Pl. 19de September 1777 og Pl. 28de September 1779 med Hensyn til enkelte Router.

Hvad derimod andre Forsendelsesgjenstande angaaer, indeholdes den almindelige Regel (st. Pl. 19de September 1777 og 28de September 1779) i Pl. 8de November 1791, hvorved den hidtil for ulovlig Forsendelse af Pakkepostfager fastsatte Mulct nedsattes. Bemeldte Plakat bestemmer, at det er en Lovovertrædelse, som medfører Straf og Erstatning af Pakkepostporten, „om Nogen paa de Dage, den agende Post fra et Sted afgaaer, paa nogen anden Maade, det være sig enten ved Skibsleilighed, Rejsende, Vognmand, Bønder eller nogen anden Leilighed udenfor Postcontoirerne (undtagen forsaavidt Nogen i sit eget Grinde vilde affærdige et Expressbud alene med sine egne Sager) enten affender eller lader befordre Penge eller Bankofedler eller og Pakker og Sager under 50 Pd. Vægt.“ Denne Vægtgrænse er ved Pl. 8de Juli 1842 nedsat til 40 Pd., i Lighed med hvad der gjaldt for Hertugdømmeyne.

Ligesom disse Bestemmelser mindre klart faststille Postvæsenets Ret, navnlig lige over for andre Postgebeter, saaledes indeholde de med Hensyn til de indre Forsendelser deels noget mere deels noget mindre, end foreneligt med Nutidens Forhold.

Det følger vel af Territorialretten, men har dog i sin Tid ikke syntes høvet over al Tvivl, at alle udenrigske Poster og Forsendelser henhøre under det danske Postvæsenes Omraade, forsaavidt de berøre dansk Grund, de dertil hørende Havne og Rhede derunder indbefattede. Det er derfor fundet nødvendigt, at Loven indeholder en Udtalelse af Postvæsenets Ret i denne Henseende. Ifkun angaaende Afleveringen af postpligtige Sager, som medbringes af Rejsende fra Udlandet, gives en i det Væsentlige i Lovudkastet optagen ældre Bestemmelse (Pl. 24de Marts 1821 og tilhørende Circulairbestemmelse).